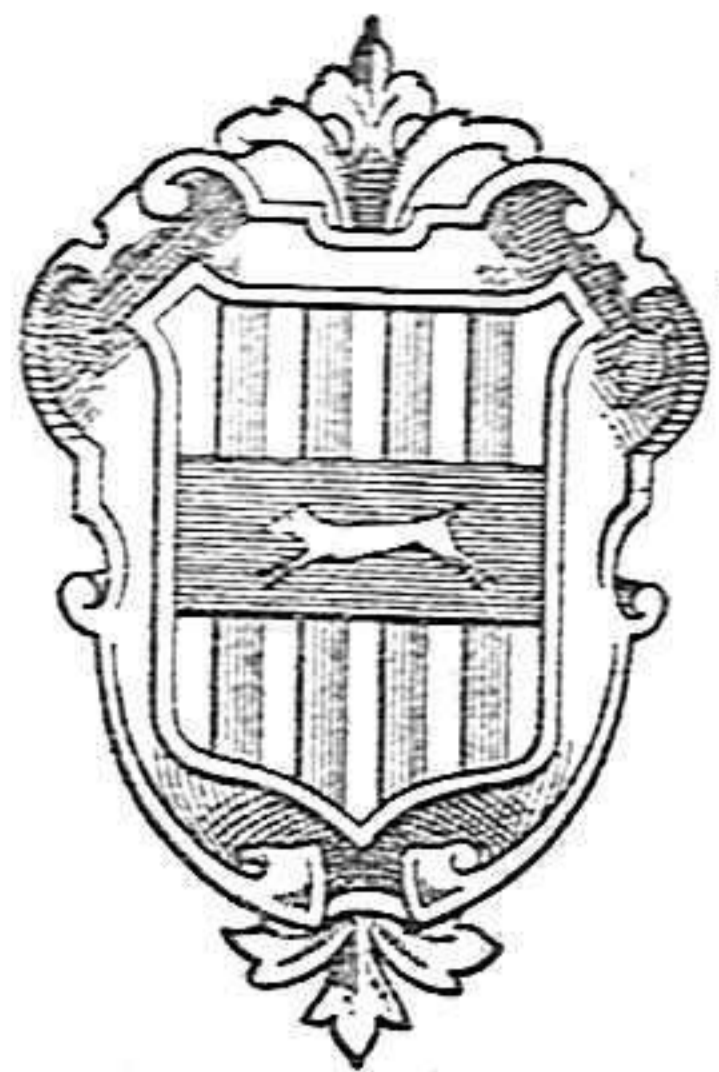

La Veu d'Inca

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Murta, 5.--INCA.

Any IV

SETMANARI POPULAR
INCA 9 DE MARS DE 1918

Núm. 166

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

COREMALS

TOT L'HOME CRISTIA

I això per lo que toca als que podríem dir-ne enemics interiors de la Fe, o sia, los que troba cada qual en sí mateix.

Perquè hi ha d'altres que són exteriors i sobre d'ells, encara que breument, no vull dexar de dir-ne quatre paraules.

Comensem per assentar que la atmósfera general de nostre sigle és contrària a la Fe. No cal fer-mos il·lusions, ni hi ha perquè dissimular-ho. Així que se surt del temple o de la llar domèstica, no's respira per tot arreu més que naturalisme i racionalisme. Governos, diversions, periòdics, la mateixa vida científica i comercial, tot està com impregnat d'eix virus malèfic qual influència és impossible deixar de respirar encare que's vulgui. Deuriem per això sortir del món, i això no és possible. Però, senyors i amics meus, reconeguda la existència del perill, és lògica la obligació de prendre precaucions, i això és lo que per desgràcia moltes vegades feim. Al revés, anam per aquest món descuidats i desprevinguts, com si fos un paradís. Cuidar deuriem la nostra Fe que's la vida de l'ànima, com se cuida ordinàriament la salut del cos guardant certes regles d'higiene, qual necessitat ens ensenya el experiència i ens dicta lo mer instint de conservació.

Doncs bé: procurant concretar i puntualitzar lo que hi ha sobre aqueix punt, dic, senyors i amics meus, que'l perill més comú contra la Fe de nostres ànimes, i conseqüentment contra nostra professió cristiana, està, per regla general, en tres coses acerca les quals havem de guardar especials precaucions.

En les lectures, en les diversions, en les companyies. Primerament en les lectures. Es una intoxicació lenta, però segura, la que produexen en les intel·ligències les lectures dolentes, i són lectures dolentes la major part de les que avui se'ns presenten a la vista i tenen la nostra curiositat. L'efecte malsà no s'experimenta en un dia, però a la llarga l'enverenament no pot faltar. I és tan subtil el verí que, com passa amb moltes substàncies químiques venenoses, fins se n'han de guardar els mateixos que

tracten amb elles per raó del seu ministeri sagrat o científica professió. ¿Quant més, doncs, aquells que no busquen en tals lectures més que un passatemps o senzillament lo que se'n diu fer-se un tip de riure? Fer-se un tip de riure! ¿Cóm s'entén fer-se un tip de riure a costa de la moral, de la virtut, de la fe de Nostre Senyor Jesucrist? ¿Quin fill és aquest que busca fer-se un tip de riure a costa de la honra de sa mare, del bon nom de la família, del decor dels seus germans? Aquell maleït paper que vos fa fer un tip de riure deuria cremar-vos les mans cada vegada que les allargau per posar-ho davant de la vostra vista. Es un portavéu de l'heretgia que, tot fent-vos riure, matarà o per lo menos socavarà i debilitarà la Fe dels vostres cors.

Les males diversions. Dic lo mateix, i encare molt més, de les diversions que moltes d'elles solen ser tant perilloses com les lectures i sugestionen més poderosament amb la seducció de l'art decoratiu i musical i literari. Convé dir-ho molt alt i a tot arreu. Els teatre de nostres dies és, en sa generalitat, anticatòlic, i un bon catòlic, si té vergonya, no pot concórrer a ses representacions, Escenes en que la moral és de mànega ampla, en que's falsifica la història en dany de la veritat, en que's ridiculisen institucions i classes respectables, no deu contemplar-les ni honrar-les amb sa presència, ni sos-enir-les amb son diner cap persona que estimi sa Fe. Jo voldria véurer quina cara i posariu, bons espanyols, si's representàs un dia en nostres teatres un drama en que s'insultàs la terra espanyola; jo voldria véurer quin papé hi farieu, bons catalanistes, si en el teatre se fes burla de nostra Catalunya; jo voldria véurer com ho pendrieu, qualsevols dels que estau aquí, si un dia en les taules vegésseu difamat el llinatge de la vostra casa, o caricaturejada vostra esposa, o arrossegada pel fanc la reputació de vostra germana o de vostra filla. No, no ho sofririeu, i si ho sofrieu, no seriau dignes de ser catalans, ni espanyols, ni de portar nom honorat, ni de tenir esposa, ni filla ni germana honrades. I no obstant això aguanta, això pagau amb vostres diners, i tal vegada estimau amb vostre aplauso, quan se fa contra Deu, contra l'Església, contra vostra Fe, que deuen ser-vos coses més estimades que no vostres mares i esposes i germanes i filles!

I anem ara, per conclóurer, al tercer punt. Les companyies o relacions. ¿Fins això? Sí, senyors i amics meus, fins en això hi ha moltes vegades un perill per nostra Fe. I no parl aquí de les relacions indispensables, en les quals el perill es remot, perquè'n elles ajuda de un modo particular la gràcia de Nostre Senyor. Parl de aquelles relacions i companyies amb gent impia i descreguda, que's tenen perquè sí, que's freqüenten per pur passatemps, que se sostenen no més que per costum o per compromís. Portar a casa aquexes relacions o mantenir-les habitualment en el passeig o en lo casino, és buscar-se molt fàcilment el contagi de la incredulitat, o per lo menos, de la indiferència. Al principi se senten amb repugnància les sátires i mofetes contra la Religió; després se abitúa un a elles i es limita a pensar o dir: «¡Bah, son coses d'ell! ¡Cosos de D. Fulano!» Més tart se condescendeix en elles i se li segueix l'humor, i llavors estam ja de piè en la apostasia. Sant Pere era un apòstol, i el més principal dels apòstols, i el més dididit i fervorós en l'escola de Cristo. Recordau com se portà per son mestre en l'Hort de Gethsemani, que, per defensar-lo, s'hi feu a gabinetades. I no obstant... poques hores després negava al mateix a qui havia tan bellament defensat. El més valent se havia tornat lo més cobard. ¿Sabéu cóm? Per la conversa, per la confabulació amb els enemics de Jesús i entre ells amb una criada. Quants Pères hi ha cada dia entre'ls cristians!

Resumim i acabem. La Fe no és falta de conexement, sinó augment de conexement. El pol oposat de la Fe no és la ciència, sinó la ignorància. Enemics interiors de la Fe son, ans que tot, les vicioses passions, principalment l'orgull, que és la lloca que les cova totes. L'indiferència, que no és sinó la peresa intel·lectual, és l'altre enemic del verdader creyent. Perills més ordinaris de la Fe: lo contagi per les males lectures, lo contagi per les males diversions, lo contagi per les males companyies. Aquestes solen ésser les importadores i transmissores del microbi de la incredulitat, que és avui la gran epidèmia del món.

† FELIX SARDÀ SALVANY

LA BARRETINA

LA CANÇÓ DE L'ÚLTIM BARRETINA I DE FRANÇA
DEDICADA AL PINTOR OLOTÍ D. JOAQUIM VAIREDA

Quan a Olot jo l'aprenia
mon ofici dava pler,
cada poble a ont floria
me semblava un claveller.
Mos clavells i roses veres
jo plantí en exes riberes,
eren tay! jardins les eres
i jo n'era'l jardiner.

Sr barretinaire
de Prats de Molló;
me diuen cantaire,
mes no canto gaire,
mes no canto, nó.

Com la flor de la magrana,
queia be al bosc i al jardí;
los més vells la duien plana,
los més jóvens de garbí;
desde Nàpols a Marsella
no floria un port sens ella,
era en terra flor vermella,
en la mar coral del fi.

So barretinaire
de Prats de Molló;
me diuen cantaire,
mes no canto gaire,
mes no canto, nó.

Catalana és esta terra,
los vilatges catalans,
català lo pla i la serra,
mes de França'ls habitants.

Canigó de blanca vesta
diu:—No entenc la parla aquesta.—

Lo Pirineu li contesta:
—Ni'ls d'ací son com abans!—

So barretinaire
de Prats de Molló;
me diuen cantaire,
mes no canto gaire,
mes no canto, nó.

Catalunya, pàtria dolça,
còm se perden tes costums!
lo de casa se f'empolsa
i amb lo d'altres te presums:
tes cançons les oblidares,
tos castells los aterrares,
jen les flors de l'hort dels pares
ja no troba'l fill perfums!

So barretinaire
de Prats de Molló;
me diuen cantaire,
mes no canto gaire,
mes no canto, nó.

Si no venen pas de França
ja tos trajos no son bells;
cada moda ton or llança
per vestir-te d'oripells.
Tu també't tornes francesa,
Barcelona la comtesa;
la corona si t'han presa
tu a l'encant vens tos joyells

So barretinaire
de Prats de Molló;
me diuen cantaire,

mes no canto gaire,
mes no canto, nó.

Ja ton poblè, Catalunya,
fins oblida'l teu parlar,
i a algun fill quan se t'allunya
se'l coneix pel renegar!
Se t'estrenyen les fronteres,
se t'esquexen les banderes;
ulls que't veren gran com eres,
¿què faràn, sinó plorar?

So barretinaire
de Prats de Molló;
me diuen cantaire,
mes no canto gaire,
mes no canto, nó.

Puix te'n vas, oh barretina,
de Confeent i Vallespir,
¿com pel Maig la clavellina
no hi tonaràs a florir?
Mes si fuigs de terra plana,
quédat en la montanyana;
joh bandera catalana,
abrigans fins a morir!

So barretinaire
de Prats de Molló;
me diuen cantaire,
mes no canto gaire,
mes no canto, nó.

Mon ofici és mort a França
i en Espanya morirà,
si no serven exa usança
Vich, lo Camp i l'Empordà.
Si se'n va d'exos paratges,
en lirals i romiatges
ja ningú dirà als veinatges:
¡allí passa un català!

So barretinaire
de Prats de Molló;
me diuen cantaire,
mes no canto gaire,
mes no canto, nó.

Les barretines vermelles
i'l carmesí mocador
eren un camp de roselles
mogut pel vent de l'amor.
N'ha passada la tempesta
i sols una que altra'n resta;
lo temps m'ha gelat la festa
¡i això m'ha gelat lo cor!

So barretinaire
de Prats de Molló;
me diuen cantaire,
mes no canto gaire,
mes no canto, nó.

Lo meu fill vol altre ofici
anc que sia lo del camp,
puix que aqueix nos du a l'hospici,
la botiga avui tancam.
Adeu, Prats; adeu, Cerdanya;
amb mes roses de montanya
jo me'n vaig a mori'a Espanya,
que es morir plegar lo ram!

Fuy barretinaire,
mes ¡ai! ja no'n so;
me diuen cantaire,
mes no canto gaire,
mes no canto, nó

Mossen J. Verdguer

EXPLICACIONS I NOTES

Fa una mesada que publicarem un article en castellà titulat *A los trasnochadores*, sobre els efectes del vel·lar massa.

Posteriorment hem vist que en aquest article hi ha publicades unes observacions qualcú que, segons se desprèn de l'escrit, parla en nom d'una Congregació de joves, que va ésser l'organitzadora d'una funció de teatre, de la qual ferem menció en el sobre dit article.

L'autor d'aqueixes observacions diu que està convensut de que si noltros haguésem de tornar-lo escriure *mos hi mirariam mes en no omitir certes especificacions que no ferem*.

Particularment hem sabut que una d'aqueixes especificacions era el distingir entre la *Comunitat religiosa* propietària del local, i la *Congregació de joves* organitzadora de les funcions de teatre, i única responsable en tot cas del massa vel·lar.

Noltros, dins noltros mateixos, ja la feiem en aqueixa diferència; però avui volem fer-la per escrit per si acàs el bon sentit de nostres lectors no l'hagués feta.

D'una altra especificació se'n fa càrreg l'autor de les observacions explicant el motiu perquè vel·laren tant els joves de dita associació.

Diu que en temps de carnaval vel·laren i pensen vel·lar tots els anys, tolerant el *mal menor* del perjudici a la salut dels joves, per evitar el *mal major* que seria l'assistència d'aquests als balls de màscara.

Baix d'aquest punt de vista alabam l'idea i el bon propòsit dels directors de tal associació; i estam conformes en que val més que vel·lin allà ont vel·laren, que en els balls de màscara o espectacles dolents.

Però així mateix hem de fer present que si se'n anassen a jeurer dejorn, (segons la nostra teoria i consells,) tampoc vel·lariem an els balls de màscara, i així s'evitaria el mal gros i el petit.

Per altre part lamentam que tota la bona voluntat i fins rectes dels organitzadors, no pogués aturar que alguns d'aquests joves caiguessen en el mal menor i en el major; vel·lant per ésser a la funció dels joves, i vel·lant després per ésser an els balls.

Ja que se mos concedeix que en tot lo *demés que dèim tenim raó*, sols volem recordar que entre les coses que dèim i en que tenim raó, hi ha el judici que feim d'un sainete, que representaren els joves, i que noltros calificarem de *gansada de mal género*, que *no educava, ni instruia, ni moralisava*.

Mos pareix que si qualche vegada s'han d'entretenir els joves, i si qualche pic se vol allargar la vel·lada serà bò posar els ulls en coses millors, en que l'educació i l'art hi guanyin qualche cosa, i els joves s'entretenguen amb algun profit.

Respecte de la derrera clàusula en que,

per caritat, i per atenció a mi, me diuen que en tenir qualque altre cosa que dir no *fassa tant de renou*, he de comensar per agrair el caritatiu consell; i després he d'alegar en descàrreg meu que això de vel'lar massa ja ho havia dit esterilment altres vegades en particular i *sense renou*.

Ademés hem de dir francament que'l bon consell m'hauria fet més afecte i millor fruit, si el qui el mos dona no caigués en el mateix defecte que vol corretgir-mos, i hagués seguit el sistema de dir-nos sense renou, i tots-sols, lo que trobava en el nostre article.

I per acabar aqueix petit incident, vull que quedi retirada qualsevol paraula que se consideri ofensiva, sia per qui sia, tant en aquell article com en aquestes explicacions; ja que el meu intent es sols exposar lo que pareix raonable, i no ofendre a ningú.

Sebastià Amengual.

FESTA PATRIOTICA

Diumenge passat es celebrà a la populosa vila d'Artà una festa patriòtica, organitzada per la societat cultural «Minerva» amb la col·laboració del «Centre Regionalista» de Ciutat.

Una dotzena de coratjosos regionalistes del «Centre» hi anaren de la Capital amb el seu president D. Guillem Fortesa. A Inca s'hi va unir el nostre Director. El camí tant llarg com és, passà de lo mes entretingut parlant de projectes de cultura i de patriotisme.

Al matí del diumenge, els excursionistes visitarem les Coves d'Artà duguent-nos una fonda impressió aquelles parmoses marevelles de la Natura, i mes entre amics i persones que saben reciocinar coses belles.

Al cap-vespre, an el Teatre, que és molt gran i estava plè, es celebrà la festa patriòtica, presidida pel Sr. Rector de la Vila, amb tots els regionalistes externs i alguns del poble.

Feu la presentació dels oradors el President de «Minerva» D. Andreu Ferrer.

D. Andreu Bordoy parlà sobre la llengua catalana; D. Antoni Quintana, de Sociologia; D. Llorenç Socias, sobre l'optimisme en les tasques patriòtiques; D. Juan Ferrer, Professor de la Normal, improvisà un discurs sobre el significat de la paraula *Renovació*; i finalment, D. Guillem Fortesa, President del «Centre», llegí un afilligranat discurs de alta doctrina regionalista que mereix els honors de la publicació i de la divulgació.

Lletgiren poesies D. Daniel Cano, D. Jaume Busquets, D. Pere Alzamora i el nostre Director.

El novell Orfeó de «Minerva» compost d'antics alumnes del Mestre Ferrer i dirigit pel mateix, cantaren varies conçons catalanes, essent l'admiració de tots la justesa i la sabor de la terra que destilaven les tonades.

Mes tart, es fé un sopà d'uns 25 cuberts. Per més de dues hores hi va haver brindis

entusiastes, cànics d'orfeó, recitació de poesies per sos autors, calor entusias-i companyarisme per llarg.

Nosaltres agraim les atencions de que foren objecte, dels amics artanencs i dels socis del «Centre Regionalista», entre els que ja hem mentat en la crònica hi havia D. Ignaci Fortesa Rey, Odontòleg, el Sr. Puigmal, D. Eugeni Aguiló, D. Bartomeu Fortesa i altres que sentim no recordar, tots corals amics nostres, plens de jovintut i entusiasme pels ideals regionalistes, que són una esperança de la Pàtria.

PUBLICACIONS REBUDES

Economia i Finances

Hem rebut el tercer número de la revista quinzenal *Economia i Finances* de la «Editorial Catalana S., A.» Es una publicació que reuneix una importància i interès positius. Les matèries que tracta i lo acertadament que les estudia; les estadístiques, tarés, situació dels mercats, cotització de valors, balanç de bancs, etc., que cons-titueixen el seu text, fan d'aquesta revista una de les mes estimables i millors de la seva classe.

La «Editorial Catalana» ha encarregat la redacció d'aquesta revista a escriptors tant compa-tens en matèries econòmiques com els senyors Vidal Guardiola, P. Escalas, J. Galvany, J. M. Tallada, B. Amengual, J. Algarra, P. Corominas, J. M. Milà Camps R. Suriñach, A. Tiffon, etc. La part material és tot lo que és pot demanar en aquesta casta de publicacions.

Veis aquí el sumari del present número:

L'aprovisionament de cotó del mercat de Barcelona, per Anfós Par. — «Dret mercantil i legislació: Règim muritiu espanyol derivat de la guerra», Part informativa: Legislació espanyola. Legislació estrangera. — «Economia de la guerra i de la preparació per a la pau, Crònica francesa», per Geo Dag — Miscel·lània: «Conveni comercial amb Anglaterra». — L'hissenda municipal de Madrid. — Tècnica i economia: el coure. — Informació general estadística: mercats, carbó, metalls, tèxtils, blats, farines, colonials. Ingressos de ferrocarrils. El comerç exterior d'Espanya. Balanços dels Bancs d'Emissió. — Memòries i balanços: Banc Hispano-Colonial. — Societat Anònima Arnús-Carí, Banc de Soller. — Crònica financiera — Guia del rendista: Juntes generals. Dividends i cupons. Amortitzacions i subastes. Estranger = Moviment bursàtil: cotitzacions: Borsa de Barcelona, Madrid, Bilbao, París i Londres. — Llibres vells i nous: «The political economy of War», F. W. Hirst. — «Les sistemes socialisres et l'evolution économique», M. Bourguin.»

Almanac

A son degut temps rebèrem l'*Amanaque de El Felanigense para 1918*, que sol publicar tots els anys el bon confrare de Felanitx Du el santoral, un judici de l'any, i una secció de treballs literaris en les firmes Mn. Torrents, L. Planas, P. A. Reus, B. Bordoy, A. Garcia Rover, Alexandre Bher, M. Fortesa, Pau Chimelis, M. G i B, Mn. J. Aguiló, i Mn. Obrador.

Agraim al Director de «El Felanigense» l'obsequi de l'exemplar que ens va enviar.

Estampes del Cor de Jesús desde un metre fins a tamany tarjeta. Preus segons classes i mides.

Noves d'Inca

Diumenge a les onze del matí els reclutes del reemplaç de 1917 juraren la bandera en el pati del Corté del Regiment d'Inca.

Després de la missa de campanya que digué el capellà castrer, es procedí al jurament en presència del coronell D. Rafael Romero Carvalho i l'oficialitat.

Assistiren al acte l'Ajuntament presidit pel finent de balie D. Pere Cortés; l'Ecònom Mn. Miquel Llinàs, el registrador D. Miquel Rato, el Jutge D. Marià de Càceres i altres distingides persones que sentim no recordar.

Casi tot el temps de la funció caigué una brusca mesclada amb neveta que es tenia que amparar per estar a l'aire lliure.

Preus de nostro Mercat

Bessó	a	69'00	el quinta
Blat	a	26'00	la cortera
Xexa	a	27'50	id.
Sivada	a	15'00	id.
Id. forastera	a	00'00	id.
Ordi	a	17'50	id.
Id. foraster	a	00'00	id.
Faves pera cuinar	a	30'00	id.
Id. per bestia	a	26'00	id.
Blat de les Indies	a	32'00	id.
Monjetes de confit	a	50'00	id.
Id. Blanques	a	45'00	id.
Siurons	a	34'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Garroves	a	9'00	el quinta

Ajuntament

SESSION DEL 7 DE MARS DE 1918

Se ob baix la presidència del Sr. Alzina amb assistència dels regidors Cortés, Fiol, Morey, Noguera, Martorell, Gelabert, Reus, Truyol, Ferrer i Amengual.

S'aprova l'acte de la sessió anterior.

El Sr. Gelabert adverteix que en la redacció de la compra de la casa del Sr. Balaguer hi ha una falta de redacció al dir que s'ha de pagar dins 10 anys, puis hauria de dir en 10 plaços anyals de 1000 pessetes i el darrer de 500.

Queda acordat que consti en acte segons l'explicació del Sr. Gelabert.

A proposta del Sr. Cortés s'acorda que la Comisió de l'Alumbrat es veja en la Junta de la Propagadora per veure de posar e's llums que falten, per estar alguns carrers forans completament a les fosques.

Se fa sabre que la subasta de 1000 metres de esquerra ha tornat quedà deserta.

El Sr. Fiol diu que la causa d'això és degut en que aquest temps l'espdragada és mala de treure per estar els camps sembrats. Es prorroga fer dita subasta per després d'haver segat.

El Sr. Gelabert dona compte dels treballs fets per la comissió per comprar la casa a D.ª Bàrbara Janer, pero que encara no estan ultimats.

A falta d'assuntos els regidors parlen de les coses que l'Ajuntament té en projecte, i es fan preguntes de poc interès sustancial; però que'n tenen molt per la eloqüència que gasten els que fan us de la paraula.

Els Srs. Reus i Gelabert fan dos parlaments, bastant forts, per protestar contra aquells regidors que mai assisteixen a les sessions, (un dels quals encare no ha pres possessori). Diven que se riven del poble i dels seus electors al no cuidar-se dels interessos que los han siguts encomenats, ells que en tanta curolla cercaven vots com uns desesperats.

S'axeca la sessió.

NOSTROS AMICS DIFUNTS

† D.ª MARIA BENNASSAR

Dia 4 de mars, devers les sis del matí va morir D.ª Maria Bennassar de Son Frara viuda de D. Antoni Fiol.

Encare que s'axecàs molts dies, en la penosa malaltia que sufria, darrerament parlava de lo seva mort, i en prevenció en això disponia les seves coses, havent manifestat desig de rebre el Bon Jesús per viàtic; però els qui la rodejaven, ni el mateix metje, havien vist el perill pròxim; així és que, dilluns, mentres s'axecava va dir que sentia un desmai i era la mort que venia per ella.

Durant sa vida, Deu nostre Senyor, la subjectà a gran proves i el cedàs de la tribulació passà moltes vegades pel seu esperit, essent la seva vellesa molt accidentada per la penosa i llarga malaltia que l'ha portada al sepulcre.

Era una Senyora dotada de grans quadats morals, d'enteniment clar i de gros domini de direcció i voluntat. Així és que feia 20 anys que era cega i atxecosa i així mateix dirigia sa casa i fins sa hazienda amb una fermesa admirable, essent estimada i obeïda de tots els qui la rodejaven.

El seu caràcter era bondados i alegre i llargament dadivós. El seu testament és un model d'equidat i madureç, havent repartit els seus bens segons l'orde de parentesc, amistat o servicis prestats a la casa. En nostres esglèsies es guarden precioses joies pagades per ella, i mai la trobaven amb les mans arronsades quan es tractava de una obra de caridad o del culte catòlic.

Ha deixades, entre altres coses, dues fundacions de corant'hores: unes a la Parròquia i les altres a l'esglèsia de les Monges tancades, que s'han de comensar a celebrar després de la seva mort, i que recordaran eternament la seva memòria.

Era la capillera de l'oratori de Santa Magdalena feia una pila d'anys.

La seva mort és estada molt sentida a la ciutat, havent-se celebrats, en sufragi de la seva ànima, suntuosos funerals amb nombrosos concurs d'amics i coneguts.

La Redacció de LA VEU D'INCA, que la tenia per veinada i protectora, aixeca oracions an el cel pel seu etern repòs i dona efusivament el condol a sos parents per tant valuosa pèrdua.

Subasta voluntaria

El dia catorce de los que cursan, a las once, en la ciudad de Inca, calle de las Cuevas, n.º 18, en el despacho del Notario D. Jaime Vidal y Jaume, se subastará por espacio de media hora la finca denominada Posada de Lluch, sita en la referida ciudad de Inca, Plaza de la Virgen n.º 1 y se rematará a favor del mejor postor, si la postura acomoda; entendiéndose que las proposiciones pueden ser para la exclusiva finca, o para ésta y la casa adjunta denominada Can Massot. Dichas fincas son propiedad de la Iglesia Católica. Los títulos de propiedad y condiciones para la subasta se hallan de manifiesto en el despacho del referido notario.

Inca 7 Marzo de 1918.

Obres Venals

EN AQUESTA ADMINISTRACIÓ

INCA, MURTA, 5.

MES DE MARIA CASOLÁ. Compost demunt un que n'ordenà un Pare de la companyia de Jesús per M. Durán—40 cts.

DEVOCIONARI LITÚRGIC, arreglat pel Rut. D. Juan Quetglas i altres clergues—Encuadernat una peseta, en rústica 65 cts.

IN HOC SIGNO VINCES. Poemet Constantiniana per D. Andreu Caimari, Seminarista.—Ptes. 1'50

CANÇÓ D'AHIR per D. Miquel Ferrà (Publicacions de «La Revista» n.º 10) Una peseta.

APLEC d'Himnes i Poesies del Puig d'Inca del Santuari de Santa Magdalena i de la Creu de La Minyó, de distins autors, dotze composicions.—15 cts.

EJERCICIO DEVOTO para hacer la Hora Santa—10 cts.

ALMA EN VERSO por D. Santiago Vilella Crespo—2 pesetas.

DE LO QUE VI EN LA RUTA por D. José M.ª Tous y Maroto—2 pesetas.

DIAMANTONS replagats a l'agre de la Paginea—Aplec I—(Es una fulla feta en forma de romans) 5 cts.

ESTAMPES de la Puríssima, de la Dolorosa, dels Cors de Jesús i Maria amb la coroneta d'or, i de la Sagrada Familia—A 6 ptes el millar.

SANTS EVANGELIS traduïts en romans popular per D. Bartomeu Ferrà—50 cts.

CAMPERES. Poesies per D. Pere d'A. Mulet Una peseta.

FLOR DE CART. Contarella (1891-1999) per Mn. Salvador Galmés i Sanxo—Ptes. 1'50.

PREPARACION para ingreso en la 2.ª Enseñanza. Nociones de Geografía sobre el Mapa por D. Juan Grau y Pujol—Nociones generales de conocimientos útiles por D. Pedro Riber—50 cts.

CASA VENAL

La darrera casa del carrer de PASAJEROS de la dreta, sortint a la via fèrrea, està venal essent l'encarregat de venta, en nom de la propietària, el procurador D. Antoni Rotger del carrer del General Luque.

DEVOCIONARIS I SETMANES SANTES.—N'hi ha un extens assolit de tota classe propis pel temps de Corema i molt llamatius per regalar a nins i nines de primera comunió—Carrer de la Murta, 5, INCA.

PUBLICACIONS I PERIODICS. En aquesta casa es venen i es subscriuen a les obres i revistes de la important *Editorial Catalana*, com també en venen números sols del diari catòlic *El Debate*, de Madrid.—Carrer de la Murta, 5, Inca.

LA LECTURA POPULAR.—Biblioteca d'autors catalans, que du publicats més de 250 quaderns diferents. De tots n'hi ha existència, a 10 centims. Carrer de la Murta, 5, Inca.

CAPSLS DE DIBUIX.—A preus econòmics per ternir-les en depòsit d'abans de la Guerra Europea.—Carrer de la Murta, 5, Inca.

MODIFICACIÓ dels Jutjats Municipals i llibres d'actes pel registre del moviment de Població.—Carrer de la Murta, 5 Inca.

BIBLIOTECA DEL DERACHO VIGENTE. La componen més de 50 volumets diferents de lleis de la legislació d'Espanya, a ptes. 1'50.—Carrer de la Murta, 5, Inca.

REDUCCIONS

CARTELLS de Reducció de Kilos a lliures—En papé una pesseta; en cartó 1'75.

REDUCCIO de Kilos a arroves, lliures i unces al estil de Mallorca p'en Bartomeu Ramis, 15 centims.

REDUCCION de Kilos a libras y millesimas. Contiene, además, las reducciones de cuarteras a hectolitros, de canas a metros y de metros a canas con sus divisores—50 cents.

REDUCCION de Kilos a quintales, arrobas y libras con las reglas para hacer cuentas por Juan Vidal, Maestro de la Escuela Nacional de Llubí. Una 25 cents.

Llibreria del Carrer de la Murta.—Inca

EL DEBATE

SE VENDE EN ESTA IMPRENTA